

No és RUI o DUI, és la valentia, estúpid!

written by David Folch | 17 de juny de 2016

La frase “És l’economia, estúpid” es va convertir en un leitmotiv de la campanya presidencial de Bill Clinton del 1992, que va guanyar, i fa referència a centrar-se en l’essència del problema i no perdre temps en debats estèrils. Les darreres setmanes ha sorgit la idea del RUI com a possible solució a l’estancament del procés independentista. De vegades, de manera vaga o directament s’ha presentat el RUI en contraposició a la DUI o al full de ruta del 27S, generant un encès, agre i paralitzant debat entre alguns intel·lectuals nostrats i/o independentistes decebuts amb el curs dels esdeveniments.

No és l’objectiu d’aquest article entrar en els avantatges o inconvenients del RUI, de la DUI o del full de ruta del 27S. El lector disposa d’abundant literatura per formar-se una opinió. No és l’objectiu però, perquè aquest NO ÉS EL PROBLEMA de fons. No és el mètode el que determina el cul-de -sac en el que sembla instal·lat l’independentisme actual. Imaginem-nos per un moment que sí, que el RUI és la solució definitiva. Si res no canvia o ho fem canviar, a qui li demanarem que el tiri endavant? A aquells que el 9N ho tenien tot a favor (excepte l’Estat, és clar) i malgrat que anàvem a fer un referèndum Sí o Sí, van acabar fent un “procés participatiu”? Em refereixo explícitament a tots els partits independentistes del Parlament, és a dir CDC, ERC i CUP, per a que no quedin dubtes, co-responsables tots ells d’aquella decisió. O bé, decidim fer una DUI. Ho demanarem a aquells que han “oblidat” que en el seu full de ruta, per escrit i com una promesa, figura la “proclamació d’independència” ABANS de qualsevol elecció constituent? O a aquells altres que malgrat dur-la en el programa electoral, hi van renunciar la mateixa nit, quan tenim 72 diputats independentistes al Parlament? O ho demanem

a tots els que, malgrat la retòrica, han acatat una vegada i una altra les resolucions del TC?

RUI, DUI, full de ruta...compte que el debat, tècnic i necessari, no serveixi per blanquejar el fracàs d'aquells que amb majoria suficient poden encara fer la independència i no la fan. Compte que no estripin tranquil·lament les seves promeses perquè ara sí que sí, ara de debò, aquest mètode nou funcionarà però cal estudiar, consensuar, treballar, bla, bla, durant uns quants mesos, anys, o legislatures més. En algun moment els independentistes haurem de convenir i entendre que el problema real ha estat no haver anat a totes, no tenir unes formacions polítiques prou valentes per complir simplement el que prometen. A aquestes formacions els haurem de demanar que si no en saben, que deixin pas, i haurem d'apostar per nous partits que ens duguin a la independència. Potser també aleshores, els que tenen el poder públic i mediàtic, noten el fred alè de la mort política al seu clatell i reaccionen...o tampoc.

Centrem el debat en allò important: la voluntat, la valentia i el compliment del programa! En diversos moments l'independentisme ha trobat la manera d'arribar a un acord per empènyer tots junts: quan s'havia de fer el referèndum sí o sí, i en el full de ruta i la declaració de ruptura del 9N. Eren i encara poden ser vàlids si es volen aplicar. Però si voleu pensar que sí, que ara toca esmenar-ho tot, que és només el mètode el que ha fallat abans, segur, doncs recordeu que teniu altres opcions al vostre abast. Com per exemple, Solidaritat Catalana per la Independència, que el 2011, va presentar la primera llei de Declaració d'Independència; que el 2012, al seu programa electoral, proposava el Referèndum; i que el 2015 va donar suport al full de ruta amb la proclamació d'independència. Amb l'afegit essencial de la determinació ferma per aconseguir-los. Ho podem fer.